

פנינים יקרים

מתורת רבותינו הקדושים מביאלא

- ליקוטי אמרים ככתבם וכלשונם מספרי רבותינו הקדושים •

פרשת בהעלותך

אמר השי"ת לאהרן קדוש ה' שיכול להעלות ולתקן אף נשמות נמוכות.

וזה נר מערכי עדות בישראל שהשכינה שורה בישראל ושבת ככו, אף בבחינת הערב והחשכות והמרירות נמצא כח אלוקותו בכל אחד מישראל. ובוה יכול בכל עת לקשר עצמו עם כלל ישראל והשי"ת. פרשת שלח עמי כח

• היהודי הקדוש •

בהעלותך את הנרות. (ח ב) פירש"י: להגיד שבחו של אהרן שלא שינה. **פעם** אחד הלך הרבי מלובלין זי"ע בליל פורים לקריאת המגילה לביהמ"ד, ופתאום ייבשו רגליו לא היה יכול להלך. וכן היה כמה פעמים אבל היו נושאים אותו, ובפעם הזאת נעשה כבד מאוד ולא יכלו לנשאו בשום אופן, גם הגיבורים היהודי הקדוש וחביריו לא יכלו לנשאו, לא יאומן כי יסופר שהיה מפורסם בזמנו. וצוה הרבי אשר החכם ר' בונם זצ"ל מפשיסחא ישארו, והוא לקחו בשתי זרועותיו ונשאו לבית המדרש. ושמעתי מהרה"ק ר' בנימין מלובלין זי"ע, כי היהודי הקדוש ז"ל שאל להר"ר בונם איזו כוונה לו או, כמה שזכה יותר מחביריו. השיב היה בדעתי אז כי מצווים לי לישא קורת עין בעלמא. אמר

• דבריו בינה •

וידבר ה' אל משה לאמר. דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות וגו'. (ח א-ב)

וכתב רש"י ז"ל: בהעלותך – למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים, לפי שכשראה אהרן הנזכה הנשיאים הלשה אז דעתו שלא היה עמהם בחנוכה וכו'.

כי כן דרך הצדיקים האמיתים, כשרואים אנשים עושים איזה מצוה ועבודה להשם יתברך, הם מצטערים הרבה מזה. לפי שאין מאמינים בעצמם, שבחינת עבודתם וקדושתם היא למעלה הרבה מזה העבודה, ולא שייך להם זו העבודה כלל. לפיכך יש להם חולשת דעת מזה, שאין מתחברים לכל מעשה ועובדא שישראל עושיין.

עמוד פ

• חלקת יהושע •

בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה. (ח ב)

וזה הענין 'בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה', כי נרות מרמוז על נשמות ישראל, וזה באם תראה נשמות נמוכות, אל תתיאש עצמך, כי מנורה בדרום, ומול פני המנורה הוא צפון, שמרמוז שמוסתר כח אלוקותו בכל איש ישראל. ובוה

רש"י ז"ל: "חייך, שלך גדולה משלהם וכו'". כי הנשיאים היו משפיעים על יד הקרבת קרבנותיהם השפעת עניינים ותיקונים גדולים ונשגבים, כל נשיא שבט לפי עניינו ותיקונו, כמבואר במדרשים בענין חנוכת הנשיאים. והם היו מבקשים אותם המדרגות הרמות וההשגות השייכות לכל שבט, שעל ידי חנוכת הנשיאים והקרבת קרבנותיהם היו משפיעים לבני שבטם שפע גדול במדרגות רמות ונעלות השייכים להם.

אבל אהרן הכהן – "שלך גדולה משלהם", מחמת שבחו של אהרן שלא שינה, שלא חיפש ולא ביקש להשיג מדרגות והשפעות. ולא שינה כלל מן הציווי הפשוט והמצווה המעשית שציווהו הכורא יתברך. ואף לא נשתנה בו בעצמו, להחזיק עצמו כבעל מדרגה, המשיג השגות נעלות ורמות, רק נשאר בעיני עצמו כפי שהיה מקודם, אוהב שלום ורודף שלום, וזהו עיקר שבחו של אהרן.

עבודת ישראל פ"ג

• אדון עדות •

ויעש כן אהרן. (ח ג)

פירש"י: להגיד שבחו של אהרן שלא שינה. ומקשים, מאי רבותיה שלא שינה מדבר ה'. וכו'.

רש"י לומר עוד, שמלת 'שבחו' הוא מענין "המשביח שדה של חבירו". רומז לעבודתו של אהרן, שהיה עובד תמיד להטיב ולהשביח מצבם של ישראל בשפעת בני חיי ומוזני.

והנה יש צדיקים שבעת שדבוקים במחשבתם בכוונות ויהודים, שוכחים

היהודי הקדוש אז: פירש רש"י "להגיד שבחו של אהרן שלא שינה", כי לא נעשה השתנות אצלו, רק לעשות מה שציווהו. (נפלאות היהודי עמ' 10)

עמוד קט

• מבשר טוב •

ויעש כן אהרן, אל מול פני המנורה העלה נרותיה, כאשר ציוה ה' את משה. **ופירש רש"י:** "ויעש כן אהרן. להגיד שבחו של אהרן, שלא שינה". ומשמע שהוא שבחו במה שעשה בדיוק מה שנצטווה לעשות. **והתמיהה מפורסמת**, איזה שבה הוא לאהרן הכהן במה שלא שינה מדברי ה', ועשה עבודת המנורה כאשר ציוה ה' את משה.

אך הן הן הדברים כי בודאי לא נשתבה אהרן כהנא קדישא במה שהדליק נרות המנורה כתיקונם. ולא הגיד הפסוק שבחו בקיום המצוה שעשה מעשה המנורה כמצוותה, ולא שינה להאיר נרותיה אל מול פניה. – אלא עיקר עומק המכוון "שלא שינה", היינו, כי למרות כל המדרגות העליונות והשגות הרמות שנשפעו לו על ידי הדלקת המנורה, לא שינה מלקיים את המצווה במחשבה זו לעשות נחת רוח לכורא יתברך שמו, ולקיים רצונו יתברך "כאשר ציוה ה' את משה". ולא הלך אהרן גדולות ונפלאות במה שיכל להשיג ולהתגדל במדרגות נרות המנורה המהורה, אלא נשאר דבוק כל העת במה שנתבע ממנו ומה שנצטווה לעשות ולקיים ככל אשר ציוה ה' את משה.

ומבואר בזה גם דרשת חז"ל שהביא

[קוגל] חיפש את היהודי ורצה לתת לו שיריים אך הוא לא היה שם, כשהגיע מאוחר יותר אמר לו כתוב כי משה רבינו אמר ליתרו "אל נא תעזוב אותנו". הוא פנה ליהודי ואמר: "אל נא תעזוב אותנו" לא היה לך לעזוב אותנו 'כי על כן ידעת' – כי אתה יודע 'חנותנו במדבר' – כי מה שיש לנו הן בעיני ד', הוא בגלל הדיבור, 'זהיית לנו לעינים' – היה לך לעמוד מול העינים שלנו, 'זהיה הטוב ההוא אשר ייטיב ד' עמנו' – הטוב ששולח לנו השי"ת, 'זהטבנו לך' – היינו מטיבים לך בזה אך בגלל שלא היית כאן בשעה שהיפשתי אותך – איחרת ואת ההזדמנות]. (הגאון דק' מווישווא)

עמוד מא

• חלקת יהושע •

עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם. (ט ח)

היינו, אם תעמדו ותהיו מוכנים לשמוע דבר ה', רק אז אוכל בזכותכם לשמוע מה שיצוה ה' לכם אבל אם לא תהיו מוכנים לשמוע לא אוכל לשמוע את ציווי השי"ת. ושפח"ח וש"י.

מבש"ט בין אדם לחבירו רסא, בשמו

ושם (בעמ' שנט): ופירש כ"ק אאמו"ר **זצוקללה"ה** על ידי שתעמדו אוכל לשמוע דבר ה' עבורכם עכד"ק.

• תורת הרה"ק מלענטשנא •

ויאמר אל נא תעזב אתנו כי על כן ידעת חנתנו במדבר והיית לנו לעינים. (י לא)
יהודי זקוק לישועה הגיע אל רבינו לשבות אצלו בשבת קודש בליל שבת נכה אותו יהודי בעריכת השלחן וכן בשחרית אבל בעריכת השלחן בצהריים לא בא כי נרדם באכסנייתו. בעת אכילת הפשטידה

• תולדות אדם •

וארון ברית ה' נוסע לפניהם דרך שלשת ימים לתור להם מנוחה. (י לג)

ופירש רש"י ז"ל: "זה הארון היוצא עמהם למלחמה ובו שברי הלוחות

מונחים". וקשה בזה, הלא ידוע מפני מה נשתברו הלוחות הראשונים, בעבור חטא העגל, ואין קטיגור נעשה סניגור ונרכז נט., ואיך שייך שיתור להם מנוחה.

והתירוץ בזה, שאדרבה, שזכירת העגל זאת היא הזכות וסניגוריא למה

שעשו מחדש במדבר, כי הכל נמשך מהחטא הראשון, ממעשה העגל, שנתפשט אז הזוהמא, ויכול לדונם כאונם בעשותם מחדש איזה עבירה הלילה. וזה הוא הפירוש "הארון היוצא עמהם למלחמה, ובו שברי הלוחות מונחים". וממה נשתלשלו שבירת הלוחות, עבור חטא העגל, לכן הם כאנוסים

ביחד נעשה קומה שלימה. כן בקיום מצוות התורה אין אחד יכול להתגאות בזה שרק הוא עושה המצוה השייכת לו ולא השני כי גם להשני יש מצוה השייכת רק לו, ובהצטרף כל המצוות יחד בזו הכוונה, שכל אחד עושה בשם כל ישראל, ע"י זה נעשים כל ישראל ביחד לאחדות גמורה, וכמו שיש ששים רבוא אותיות לתורה, וששים רבוא נשמות ישראל, וכל אחד מ ישראל יש לו אות אחת בתורה השייך רק לו לשורש נשמתו, ואם חסר ה"ו אות אחת מהתורה הלא ה"ו היא פסולה, כן אם חסרה מצוה אחת מ ישראל אחד שלא עשה המצוה השייך לו נעשה ה"ו חסרון ופירוד מהכלל.

ולכן היה משה רבנו עניו מאד כי לא עלה על לבו ה"ו שום גאות והתנשאות ממלכותו כי כן גזר השי"ת שמושה רבנו יקיים מצות מלכות בשם כל ישראל. וזה נחשב אצל משה מצוה אחת ממצוות התורה שווה לשאר כל המצוות שעושה איש אחר מ ישראל ויש מהם שאינן שייכות לו, כן הוא מקיים מצות מלכות שאין שייך ל ישראל, ואדרבה ע"י אחד מ ישראל שמקיים המצוות השייכות רק לו ועושה אותן בשם כל ישראל הרי כאילו כל ישראל קיימו המצוות.

עמוד רכ

• זכרון משלי •

ותמונת ה' יביט. (יב ח)
 'יביט' – מבנין מפעיל. כלומר כל המסתכל בפני משה השיג השגות אלוקיות.

עמוד נא

(וכו'), שהכל נמשך מחמת הראשון מהתפשטות הזוהמא, לכן הם נידונים כאנוסים.

עמוד קסד

• דברי בינה •

והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה. (יב ג)
שלבאורה יפלא מאד, וכי לא ידע משה רבינו עליו השלום אשר השגתו ומעלתו היא גבוה יותר מכל האדם. אך הענין הוא כנ"ל, כי משה רבינו ידע האמת, שכל מעלתו הגדולה והשגתו היא רק בשביל ישראל, וכל התייחדות הדיבור אליו היא בשביל ישראל. וזה "והאיש משה עניו מאד" מחמת שידע בנפשו, אשר כל מדריגתו העצומה היא "מכל האדם אשר על פני האדמה", והם הגורמים לו כל הכבוד והגדולה הזאת, ולכן היה ביכולת להיות לו ענה אמיתית, מחמת שידע אשר ישראל הם המסייעים אותו למעלה הרמה הזו, ובשבילם זכה למה שזכה.

פסח עמי כב

• ואלה הדברים שנאמרו לדוד •

והאיש משה עניו מאד מכל האדם. (יב ג)
היינו, כי זו הבהינה, עניויות, לקח מכל אדם, כמו שכל קומת האדם היא מפעולת כל האיברים שכל אחד עושה את השייך לו ולכן אינו יכול להתגאות על האבר השני כי הוא יכול לעשות רק זאת הפעולה ולא זולתה, כן האבר השני עושה רק מה שהוא יכול לעשות וכן כל האיברים. ולכן אין לשום אבר להתגאות כי רק ע"י כולם